

Dönemeç

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Haziran 2014

Bir nebze de haklı olmayı bilmek neyi değiştirebilir ki en az önem arz etmenin ya da etmemenin önem arz etmemesi kadar...

Ne de olsa biçimlendirip şekilden şekle sokmak harcıdır herkesin.

Gerçek olan şu ki; istisnasız çoğu insan her şeyi ilgi alanına dâhil etmekte. Yeri geldi mi, hüznü yeri geldi mi neşeyi yeri geldi mi derinden hissedilen her ne ise ya da görünen değil görmek istediklerini üstelik. Hele ki deşmek ayrı bir sorumluluk yüklendikleri.

Sayırsız somut örnek yağmakta oluk oluk ne var ki bunları ifşa etmek ne derece doğru zira çok uzağında her ne kadar yakın addedilsem de. Aslolan şu ki; istisnasız ve kaidesiz herkes sadece ve sadece kendinden müstakil.

Gözlem katsayım arttıkça acı eşiğinde de doğru orantılı yukarı doğru bir seyir izlemekte grafik. Ki sadece tek bir kıstas da değil bu, hayatıma dâhil ettiğim. Bu da demek değil ki sükûnetimi bir ömür boyu muhafaza edeceğim!

Ne bir isyan ne bir serzeniş ne de öfke. Tek gerçek; tüm gerçeğe bir çırpıda vakıf olmak her ne kadar sindirmek zor olsa da. Her halükarda ivme hız kesecek diye bir durum da söz konusu değil. En azından bir müddet sürecek olsa da. Süreç paralel seyretmek zorunda kazanılan güce bağlı olarak. Güçlü ya da zayıf olmak mı? Kim ne derece buna vakıf olabilir ki? Gülüp geçmek belki de en doğrusu. Zira kimseyle bir sözleşmem bulunmamakta. Tek karar merci zaten ilk günden beri elini üzerimden çekmedi. Bu da her şeye değer üstelik. Sessizliğin ve sessizliğimin buluştuğu ortak nokta ve bir o kadar tasavvur edemeyecekleri kadar uzağında çok şey bildiğini sananların...

Zaman zaman öyle bir noktaya takılmak mümkün ki; ne bir adım ileri gidebiliyorsun ne de geriye dönüp her şeyi baştan inşa etmek mümkün. Kronometre an itibariyle sıfırlandı. Karar mekanizması ise kısa süreliğine de olsa devre dışı. Özellikle son on onbeş sene zarfı hep yaptığım gibi. Zira ani karar vermek hep bir öncelik olmuştur şahsım tarafınca. Sonucu ister müspet olsun isterse menfi. Zira aşırı kontrollü olmam gözümü karatmayacağım anlamına gelmedi hiçbir zaman. En şikâyetçi olduğum noktalardan biri olsa da bir o kadar heyecan verici bir mekanizma zira neyin nasıl sonuçlanacağı bilgim dâhilinde olmadı hiçbir zaman.

Zaman içinde o kadar çok şeye maruz kalıyoruz ki. Kim varsa yakınımızda, uzağımızda ve duyup gördüklerimiz. Okuduğum onca şey hiç tanımadığım insanların zikrettiği. Bazen tek bir kelime ya da

anlık bir duygu bile etki edebilmekte. Zira şekillenen ya da şekillendirdiğim her ne ise bir şekilde etkisi altında duyumsadıklarımın. Bu da hassasiyetin getirdiği bir sonuç. Sebep ya da sebepler o kadar da önemli değil üstelik.

Skalanın neresinde yer aldığım konusunda asla net bir bilgiye sahip değilim. Nitekim derecelendirme kurullarını aratmayacak şekilde, kafalarında bariz bir derecelendirme yapmaları söz konusu tüm gölgelerin. Ne var ki; ekonominin bel kemiği olan ne bir bankayım ne de bir kamu kuruluşu. Kim ya da ne olduğum ise sadece O'nun takdirinde ve tekelinde...

Dem vurduğum o grubun bir üyesi olarak sesleniyorum:

“Bakmayın, görün.”

“Duymayın ama dinleyin.”

“Uyumayın, canlanın ve düşünmeyi deneyin. Zira akıl sadece sorgulamak için değildir. Mümkün mertebe kullanmadığınız aklınızı az da olsa harekete geçirin.”

Biliyorum, farkındayım da; boşa kürek çektiğimin. Hep de akıntıya kürek çekmedim mi ahir ömrümde...

Mantığımı arka planda bıraktığım için ayrıca bir o kadar suçluyum. Bilginin, duyguların takibinde olmak, kişisel gelişimi ön planda tutmak ise işlediğim en büyük suç.

Eğer an itibariyle şu satırları yazıyorsam biliyorum ki; yine suç işliyorum çoğuna göre. Zira bazılarına göre vakit kaybı. Farklı bir konumu reddettiğim ve düzenli bir maaşı umursamadığım için bir o kadar uyumsuzum da.

Ve bir o kadar mecnunum kalemime hele ki şu son iki yıl zarfında nasıl da sevdalandım yazmaya. Tabii ki; ek olarak başka hatalarım da var: Samimi bir seyir izlemek, eşitçi yaklaşım, yalın ve net olmak gibi. Doğruyu söylemek gerekirse boyumun ölçüsünü öyle bir aldım ki...

İçimde sesini bastıramadığım o çocuğu da hesaba kattım mı bir o kadar yetim, öksüz ve yalnızım...

Sayısız kuş tuttum ağzımla ve yine yaranamadım. Bu sefer de kuşun rengine ve cinsine kusur buldular. Bir kafes dolusu kuş ve bir o kadar tepkisiz suret ve kimlik.

Bir açılım süreci bu evre öncesinde aksetmiş diğer evreler gibi. Yalın, içten ve olabildiğince güzele, güzelliğe meyilli ve odaklı üstelik tıpkı diğer evrelerdeki arayışım gibi.

Ama koca bir gemiyi nasıl idare edebilirim ki onca fırtına, hortum ve azgın dalgalar arasında? Mürettebat ise çoktan firar etti. Ve tayin etmekte zorlandığım şu istikamet...

Rotanın değişmesi an meselesi zira tüm çaba zayıf vermemek adına. Ama gerçek Őu ki; kopmak istemiyorum kalemimden her ne kadar aramızı bozmaya çalışanlar olsa da.

Ne direkt bir temas konusu ne de dolaysız bir taarruz ama bir o kadar da bilincindeyim dış mihrakların.

Ne zaman ki gözümü kararttım çok kişi de mutlu olmuştur. Aynı hatayı yapmam ise an meselesi. Ve ne yazık ki ne somut bir kanıt ne de net bir gösterge mevcut elimde. Ve varlığını esirgeyen nicesi.

Değer verdiđim, önemsemiđim her kim ya da her ne ise...

Koşullandığım ve koşullandırıldığım tüm kıstaslar...

Yanlışlarım ve doğrularım...

Yâdsınsam bile yadsıyamadığım nicesi...

Tüm gerçekler gizli saklı ve sayısız yalan...

İnandığım, inanmak zorunda olduğum ve vazgeçemediğim, vazgeçemediğimiz onca mefhum...

Her ne kadar inkâr etsek de sadece ve sadece bir kum zerresiyiz kâinatta...

Kaybolmamak ve kaybolmamanız ümidimle...